

KRISTUS JA MELKISEDEK

Pekka Ervastian esitelmä 8.3.1931

Kristus ja Melkisedek tulee epäilemättä olemaan kaksi sangen keskeistä nimeä tulevassa uskonpuhdistuksessa. Uskonpuhdistusta ajatellessa ja siitä puhuttaessa tulee mieleen, mitä tavalliset kristityt uskovaiset niin mielellään huomauttavat silloin, kun heidän mielestään puhe on liian vapaata ja silloin, kun puhe menee ulkopuolelle sitä ennakolta määrättyä uskonsisältöä, mikä heidän mielestään on kristinuskoa. Tulee mieleen, kuinka nämä uskovaiset kristityt aina huomauttavat: „– mutta raamattu sanoo meille niin selvästi, että Jeesuksen veri on ainoa, joka puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Ja siitä nimenomaan puhutaan Uudessa testamentissa, varsinkin Hebrealaiskirjeessä.“ Jos nyt luemme ja tarkastamme mitä siinä sanotaan, niin siinä nimenomaan viitataan siihen, kuinka ennen maailmassa, ennen Kristusta aina oli välttämätöntä uhrata veriuhrereja Jumalalle. Mutta koska se puhui juutalaisten historiasta, että eläimiä aina uhrattiin Jumalalle – ennen maailmassa saatettiin uhrata ihmisiäkin – ja kun niitä uhrattiin ihmisten syntien puolesta, niin se oli ennen Kristusta Jumalalle otollista. Mutta ei Jumala siitä välittänyt; Jumalan suosio tuli ihmisille sitten vasta, kun Jumalan oma poika kuoli ristinpuulla. Tämä näin vuodatettu veri pelasti ihmiskunnan synnin kirouksesta, ijankaikkisesta kadotuksesta, joka oli synnin osa. – Ja vaikka me teosofeina vapaammin selitämme niitä asioita, niin ei tavallinen uskovainen sittenkään tahdo kuulla, kun joku pyrkii poikkeamaan tuossa veriasiasa. Täytyy sitten selittää, mitä on tarkoitettu tuolla Hebrealaiskirjeellä; mitä tarkoitetaan tuolla veriuhrilla, jos ei ole totta, että veriuhrilla pelastaa meidät. – Tietysti me selitämme, että se hänen verensä sai aikaan suuren muutoksen historiassamme, ja sentähden emme syyttä lue aikaa kahdessa jaksossa: aikaa ennen Kristusta ja aikaa

jälkeen Kristuksen. Olosuhteet ovat aika lailla muuttuneet Kristuksen jälkeen. Ja totta on, – kuin Hebrealaiskirjeessäkin – että vanha liitto on antanut sijaa uudelle liitolle. Mutta kuinka tuo verikysymys on selitettävissä. – Koska se kysymys monen mielestä tuottaa paljon päänvaivaa, niin ajattelin, että voimme luoda pienen silmäyksen tuohon vereen ja veriuhuriin ja ymmärtää, mikä siinä on totta ja mikä sen takana piilee ja silloin todella voimme ottaa tutkiaksemme Hebrealais kirjeen, jossa nimenomaan näistä asioista puhutaan ja selitetään uskosta niin lopullisesti. Hebrealaiskirje on kuin esitys uskosta ja teroitus uskon voimasta ja tärkeydestä, joka on muodostunut kristillisissä kirkoissa kuin peruskiveksi heille monessa asiassa.

Tässä kirjeessä huomaamme, että siinäkin nimenomaan sanotaan että ihmisiä, uskovaisia kristityitä voi olla ainakin kahta lajia, nimittäin: „semmoisia, jotka ovat kuin lapsen kaltaisia ja joita vielä täytyy syöttää maidolla; jotka eivät ymmärrä asioita, vaan ottavat ne yksinkertaiselta ja lapselliselta kannalta ja tyytyvät siihen. Mutta sitten on toisia, jotka tarvitsevat vahvempaa ruokaa. Nimenomaan sanotaan tässäkin kirjeessä: „olisi toivottavaa, että joskus voisi tarjota vahvempaakin ruokaa, eikä ainoastaan lapsen maitoa.“ Ja tuo viittaus muistuttaa meille, kuinka Luukkaan evankeliumissa kerrotaan, että Jeesus kerran eräässä tilaisuudessa avasi opetuslastensa silmät, että he ymmärsivät pyhiä kirjoituksia: raamattua, juutalaisten pyhiä kirjoituksia. Tietysti tämäkin kohta Hebrealaiskirjeessä muistuttaa tuota kohtaa Luukkaan evankeliumissa, ja me ymmärrämme, että todella täytyy olla jokin silmä ihmisessä, joka menee auki, ennenkuin hän voi lukea pyhiä kirjoituksia. Olemme täällä, näissä esitelmissä puhuneet juuri tästäkin asiasta; kuinka vanhassa Intiassa itseharjoitus ja -valmistelu oli tarpeen, ennenkuin joku brahmana saattoi ryhtyä lukemaan pyhiä veda-kirjoja. Saman huomaamme pitävän paikkansa meidänkin kristikunnassamme. – Aivan näiden lähdekirjojen mukaan on

välttämätöntä, että me ymmärrämme kirjoituksia. Niitä ei voi ottaa aivan semmoisina, niitä ymmärtämättä. Ne ovat semmoisina kyllä tosia myöskin, varsinkin jos luemme evankeliumeja. Emme saa ajatella, että keksisimme jonkun tulkinnan. Ei, saamme ottaa luonnollisimman tulkinnan, kun otamme kirjan käteemme, mutta emme saa ottaa mitään ennakkoluulojen sokaisemina. Sentähden on välttämätöntä, että lukiessamme pyhiä kirjoja, samalla ymmärrämme niitä sisäisellä tavalla, ymmärrämme mitä ne merkitsevät. Sillä ainoastaan jos ymmärrämme, mitä ne todella merkitsevät, ainoastaan, jos meillä on ainakin yksi avain tähän kirjoitukseen, silloin voimme huomata mitä ne sanallisesti merkitsevät. Mutta jollei meillä ole tätä sisäistä silmää tietääksemme mitä pyhät kirjat ainakin jollain avaimella avattuna merkitsevät, emme osaa ymmärtää niiden suoranaista sanatarkkaa sisältöä. – Nyt tässä Hebrealaiskirjeessä selvästi viitataan siihen, että nämä kaksi ajanjaksoa, joihin ihmiskunnan historia jakautuu – vanhan liiton aika ja uuden liiton aika – ovat saaneet kumpikin edustavan nimen, persoonallisuuden, joka kuvaa, representeeraa noita aikoja. Sillä tavalla saamme, että vanhaa liittoa edustaa Melkisedek ja uutta liittoa edustaa jollain tavalla Kristus – tässä Hebrealaiskirjeessä. Kuten muistamme, tässä Hebrealaiskirjeessä kerrotaan, näissä kirjoituksissa, että Melkisedek yht’äkkiä ilmestyi – aivan kuin semmoisena persoonallisuutena, joka on kyllä tuttu lukijoille. Hänestä kerrotaan, että hän oli „Salemin kuningas“ eli „rauhan kuningas“. Hän meni Abrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta ja siunasi hänet ja Abraham antoi hänelle kymmenykset kaikesta. Ja sitten kerrotaan, että tämä Melkisedek oli aivan Jumalan Pojan kaltainen, jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua. Niin ei ole sanottu kenestäkään ihmisestä ennen, jollemme ota lukuun „Adamia“. Ja luonnollista on, että kysymme – mikä tuommoinen henkilö on? – Ei minun tietääkseni kristillinen teologia, uskon oppi ole mitään siitä puhunut, eivätkä teologit ole

ottaneet huomioon tätä kertomusta Melkisedekistä Hebrealaiskirjeessä, jossa omistetaan mitä tärkein sija Melkisedekille, sillä hänestä kerrotaan nimenomaan, että hän oli ylimäinen pappi vanhassa liitossa, ja että Jeesus Kristus tuli myöskin ylimäiseksi papiksi Melkisedekin säännösten mukaan. Hän kävi siis kuin Melkisedekin koulua ja tuli sitten ylimäiseksi papiksi. – Minä muistan myöskin, kuinka nuorena teosofina ja totuudenetsijänä kerran tapasin erään mystikon, vai sanoisinko salatieteilijän. Tapasin siis salaperäisen ihmisen, joka ei ollut teosofisen seuran jäsen, eikä ollut niin paljon teosofiaa tutkinutkaan. Hän eleli täällä Suomen maaseudulla yksikseen vain. Hän kysyi heti minulta: „oletteko käynyt Melkisedekin koulua?“ Ja minun täytyi tunnustaa, etten edes muista koko Melkisedekin nimeä – että semmoista oli olemassakaan. – Olin tietysti lukenut kylläkin uskonoppia niin paljon kuin sitä kouluissa luetaan ja luulin tuntevani tätä kristinuskoa. Olin kylläkin sitten tutkinut teosofian valossa muitakin uskontoja, mutta tästä Melkisedekistä en ollut mitään lukenut, joten jäin kovasti ihmettelemään ja hämmästyin, kun tuo maalaisukko kysyi: oletteko käynyt Melkisedekin koulua? Ja oli kuin olisi ollut halveksivaa hänen äänessäänkin, kun hän kysyi. Ja minun täytyi tunnustaa: en ole käynyt sitä koulua. Mutta jos olisin sattunut Hebrealaiskirjeestä lukemaan, niin olisin epäilemättä ymmärtänyt, mitä hän tarkoitti. Sillä tässä Hebrealaiskirjeessä sanotaan, että Jeesus Kristuskin tuli papiksi Melkisedekin koulun mukaan. Se oli niin tavattoman tärkeää tässä kristikunnassakin; ja koska se on unohtunut kristikunnassa, niin tuleva uskonpuhdistus tulee siitä paljon puhumaan. Sillä jollemme ymmärrä Melkisedekiä, emme voi ymmärtää kosmillista Kristustakaan; totuudenmukaisesti emme ymmärrä näitä asioita. Täytyy tietysti sanoa, että minäkin olin ymmärtänyt Melkisedekin asioita, vaikken sillä nimellä. Sitä ei nimitetä sillä nimellä. Se on nimitys, jonka meidän kristittyinä pitäisi tietää, mutta emme voi vaatia, että itämaalaiset tuntisivat sen nimen.

Emme voi vaatia, että esimerkiksi Blavatsky olisi näitä nimiä selittänyt. Hänhän tuli vain tosiasioita kertomaan. Jokainen teosofi on kuullut, mitä Melkisedekin koulu on.

Jokainen teosofihan on kuullut, että pitkiä aikoja sitten, miljoonia vuosia sitten annettiin tässä meidän aurinkokunnassamme käsky, että maapalloa olisi nyt autettava; se on siinä kohdassa omassa kehityksessään, että siinä elävä hyvin alkeellinen ihmiskunta ei pääse minkäänlaisella vauhdilla – niin sanoaksemme – henkisesti kehittymään, ellei sitä auteta. Ja silloin toisista tähdistä, varsinkin eräästä, jota on nimitetty Venukseksi, lähetettiin lähettäjiä tänne meidän maapallollemme. Meidän maapallollemme perustettiin niinsanottu salainen veljeskunta. Ja salainen veljeskunta muodosti ikäänkuin yliopiston, salaisen yliopiston meidän maapallollamme – kaikista korkeimman yliopiston. Sillä vaikka me suorittaisimme mitä tutkintoja tahansa meidän maallisessa yliopistossamme, niin ei ole mitään takeita vielä, että voisimme päästä oppilaaksi tähän kaikista korkeimpaan yliopistoon meidän maapallollamme; se on salainen ja ihmiskunnalta tietymätön. Mutta pitkin historiaa on tämän salaisen veljeskunnan puolesta perustettu uskontoja ja mysteriolaitoksia. Mysteriolaitokset ovat näkyvässä muodossa edustaneet tätä salaista yliopistoa ja kaikki uskonnot ovat olleet kuin oppilaitoksia niille kansoille, joille uskontoja on annettu. Kaikkia ihmisiä on kehoitettu sillä tavalla kulkemaan eteenpäin, kasvamaan henkisesti ja kasvattamaan itseään. Tämä on uskontojen sisällitys ollut aina. Aina on se selittänyt ihmiselle: on olemassa ero hyvän ja pahan välillä; sinun ei tule tehdä paha, vaan luopua pahasta, tehdä hyviä tekoja ja tulla hyväksi. Tätä ovat uskonnot aina saarnanneet. Ja kun ihminen sitten oli valinnut tuommoisen hyvän elämän ja koetti tulla niin hyväksi kuin saattoi ja kasvattaa itseään – silloin hänelle tarjottiin tehokkaampaa apua mysteriolaitoksissa, ja sitten tässä aivan kuin salaisen veljeskunnan keskuslooshissa – niinkuin sanotaan.

Tämä asia, joka ensikertaa kuullessa tuntuu aivan käsittämättömältä ja järjettömältä, ei ole mikään järjetön asia, jos ajatteleme, että on olemassa järjestystä tässä meidän maapallossamme. Tämä on kosmos ja nämä pallot eivät ole mitään turhanpäiväisiä kappaleita, jotka ovat sinkoutuneet sinne ja tänne tanssien auringon ympärillä. Mutta nythän eivät tiedemiehetkään enää katsele asioita materialistiselta kannalta, että ne kieltäisivät järjen ja järjestyksen, vaan tunnustavat, että järjestystä ja järkeä on maailmassa. Kaikkihan on, myöntävät he, niin järjestyksenmukaisesti järjestettyä. – Onko sen suurempaa taideteosta kuin esimerkiksi ihmisen ruumis? Jos se on sokeasti syntynyt, niin sehän on suurinta viisautta. Jos on nimistä kysymys, niin se on samantekevää. Toinen ihminen, kun näkee, että järkeä ja järjestystä on kaikkialla, huomaa, että tämän meidän maailman takana on järki ja järjestys, joka on viisaampi kuin mikään muu. Sentähden kiertotähdet voivat olla vuorovaikutuksessa keskenään; ne voivat ottaa apua toisiltaan. Meidän ihmiskuntamme oli kerrassaan hapuilevassa lapsuuden tilassa, ja mikä oli luonnollisempaa kuin, että toiselta tähdeltä, joka oli kehittyneempi kuin meidän maapallossamme, tuli apua. Ja kun tämän ymmärrämme, silloin emme ollenkaan ihmettele. Voimme ymmärtää mikä Melkisedek oli; voimme ymmärtää, että hän oli juuri niitä ihmeellisiä olentoja, jotka tulivat muualta. Ja Melkisedek oli korkein niistä, jotka tulivat Venuksesta. Hänestä sanotaan Hebrealaiskirjeessä, että hän pysyy täällä ylimäisenä pappina loppuun saakka. Ei sanota, että Melkisedek olisi huomannut, että hänen hommansa olisi loppunut ja Jumalan Poika olisi tullut sijaan. Ei, – hän jää loppuun saakka. Mutta kuitenkin on Kristuksen alkama uusi liitto paljon parempi, kuin vanha liitto, sanotaan. Mutta koska nimenomaan myöskin tässä Hebrealaiskirjeessä sanotaan, että Jeesus oli käynyt Melkisedekin koulua ja Melkisedek pysyy loppuun saakka –, niin ei silloin ole kuitenkaan mitään moitittavaa vanhaa liittoa vastaan, vaan huomaute-

taan ainoastaan, että uudessa liitossa Jeesuksen Kristuksen kautta tie on tullut helpommaksi jonkunverran; ehkä Jumala on tullut jonkun verran lähemmäksi meitä ihmisiä, kuin hän oli tullut vanhan liiton aikana. Ja kun sanotaan, että Jeesus Kristus oli käynyt Melkisedekin koulua, niin ymmärrämme, että se yksi todistus, että Jeesus Kristuskin oli juuri ihminen; hän oli ihminen, joka monen ruumistuksen kautta oli käynyt Melkisedekin koulua. Sitten vasta tässä ruumistuksessa, jolloin hän oli Jeesus Natsarealainen, tapahtui merkillinen ihme ja muutos, kun Jeesus kastettiin ja kuului hänelle avaruuksista ääni, joka sanoi: „Sinä olet minun rakas poikani, jonka minä olen tänään synnyttänyt.“ Silloin Jeesus Natsarealainen sai yhtyä tässä päivätajunnassa – niinkuin nimitämme – kosmilliseen Kristukseen. Me ymmärrämme hyvin, että kaikki nuo suuret auttajat, Melkisedekin seuraajat, olivat kosmillisen Kristuksen seuraajia täällä maan päällä, meidän ihmiskunnassamme, ja koska Melkisedek vieläkin on täällä olemassa, hän yhä vielä on kosmillisen Kristuksen seuraaja täällä maan päällä. – Mutta mikä ero siis on olemassa Melkisedekin ja Kristuksen välillä? – Jos Melkisedek seuraa kosmillista Kristusta, – kuinka Jeesus Kristus sitten on niin voimakkaalla tavalla kosmillisen Kristuksen seuraaja täällä maan päällä, että sanotaan, – että nyt on alkanut uusi aika? – Muistakamme, että Melkisedek ja hänen seuralaisensa tulivat tänne muualta; eivät siis olleet läpikäyneet inhimillistä kehitystä täällä meidän maapallollamme. He olivat siis vieraita – niinkuin joku suomalainen lähtee Afrikaan, neekereitä pelastamaan. He tulivat toiselta tähdeltä ja tahtoivat täällä ihmiskuntaa nostaa ja auttaa. He tekivät sitä; mutta pääsivätkö he määrätyn rajan yläpuolelle? Eivät, koska he eivät itse voineet personallisesti tulla niin lähelle ihmisiä, kuin ainoastaan toinen ihminen voi. Nämä olivat ihmisiä toisesta tähdestä. Melkisedek sitten tiedollaan voi tietää, minkälainen voi olla ihmiskunnan kamppailu täällä maan päällä. Hän ei itse ole samanlaista koulua käynyt. Hän on ainoastaan

täydellinen Jumalan Poika, suuri ihmeellinen rauhan ruhtinas, kuningas, joka tuli tänne maan päälle. Hänen seuralaisensa ovat viisaita; heillä on sääliä ihmiskuntaa kohtaan, mutta heillä ei ole rakkautta heitä kohtaan – personallista rakkautta. – Jos ajatella, että suomalainen lähtee Afriikkaan, niin on hyvin vähän luultavaa, että hän personallisesti alkaisi rakastaa noita neekereitä. Hän on viisaampi, joka nostaa noita pimeydestä. Hän on täynnä sääliä, hän ei voi rakastaa. Hän ei voi personallisesti rakastaa esimerkiksi vanhoja neekerimummoja, kuin omaa äitiään. Hän ei tunne niitä niin täydellisesti veriheimolaisiksi, ja sentähden hänen asemansa on siellä auttajan, opettajan ja lohduttajan, mutta hän ei täydellisesti saavuta heidän luottamustaan ja ymmärtämystään. Puhun teoreettisesti; en ajattele, eivätkö neekerit voisi näin ajatella: „ – ei hän ehkä tunne meitä, meidän puuhiamme, meidän salaisia menojamme. Nämä meidän viisaamme ehkä tietävät paljon paremmin kaikki nämä asiat.“ Ja vaikka he ovat kristittyjä, he ehkä lähtevät salaisiin merkkipaikkoihin, heillä on omat pappinsa, he ymmärtävät niitä paremmin. – Niin voimme resonoida teoreettisesti. En ole ollut Afrikassa, enkä voi asettua lähetyssaarnaajien kannalle, mutta otaksuamme, että asiat olisivat näin, – jos nuo lähetyssaarnaajat säilyttävät oman arvonsa ja asemansa schabloonimaisesti. Mutta voivathan lähetyssaarnaajatkin muuttua niinkuin ihmisiksi ja hekin huomaavat, että tuo musta on nekeri ja myös ihminen. – Ajatelkaamme mikä ääretön ero – , jos toiselta tähdeltä tulee olentoja, jotka eivät ole meidän ihmiskunnastamme; kuinka toista heidän on saavuttaa meidän luottamustamme, heidän päästä meidän lähellemme. He eivät ole yrittäneetkään sitä personallisella tavalla. Ei salainen veljeskunta ole yrittänyt tulla ihmiskunnan lähelle; että he tulisivat meidän keskellemme ja ymmärtäisivät meitä kaikissa meidän heikkouksissamme. Mutta Melkisedek ja hänen seuralaisensa tulivat pitämään huolta meistä ja johtamaan meidän henkistä kehitystämme ihmisinä, siis korkeampina

minuuksina. He tulivat kuin meidän korkeamman sisäisen ihmisen tasolle. Sitä he tulivat kasvattamaan ja kehittämään. Sentähden he ovat lähestyneet ihmistä silloin, kun ihminen on korkeiden vihkimysten kautta voinut tulla vihityksi heidän maailmaansa; siis kun hän on tullut yhtyneeksi korkeimpaan minäänsä. Se oli hyvin vaikea ja monimutkainen asia. Eivät tavalliset ihmiset tavanneet heitä semmoisina, kuin he todellisina olivat. Eihän se ollut mitään, jos salaisen veljeskunnan lähetti käveli niin kuin me, söi —, joi —, nukkui —, . . . Ei se ollut mitään, minkä huomasi, ennenkuin harjoittelun avulla meni semmoinen silmä auki, että ihminen voi tavata häntä toisessa maailmassa, henkisessä maailmassa. Sentähden Melkisedekin ja hänen seuralaistensa työ jäi aina jonkinverran ulkonaiseksi; todellisesti hyvin sisäiseksi, mutta etäiseksi, kaukaiseksi. Me tiesimme aina ennen vanhoissa mysteριοissa, että kasvatuksen kautta me pääsimme hyvin korkealle totuuden tiedossa, mutta se oli aina hyvin pitkällistä, vaivaloista ja etäistä. Se oli sentähden vain valituille ihmisille. Mutta nyt Jeesus Kristus oli, kuten Hebrealaiskirjeessä sanotaan, ensimmäinen ihminen meidän ihmiskunnastamme, joka saattoi ottaa kosmillisen Kristuksen kokonaan vastaan. Kaikki suuret uskonnonperustajat, tietäjät, jotka olivat esiintyneet, olivat olleet Kristuksen seuraajia ja varsinkin heitä olivat ne olennot vieraasta tähdestä. Mutta Buddha oli ensimmäinen todellinen kosmillisen Kristuksen seuraaja meidän ihmiskunnastamme. Hän ei kuitenkaan ollut vielä samassa määrin kosmillisen Kristuksen läpitunkema kuin Jeesus Natsarealainen. Voisi sanoa, että Buddhan järki oli kosmillista järkeä, mutta Buddhan sydän ei ollut niin riemullista uskoa ja rakkautta täynnä kuin oli Jeesus Kristuksella. Jeesus Kristus oli varsinaisesti se ihminen, joka alkoi tätä uutta liittoa. Buddha valmisti sitä, mutta Jeesus Kristus varsinaisesti alkoi, sentähden, että hän otti kosmillisen Kristuksen, Jumalan Pojan itseensä niin täydellisesti, että hän saattoi itsekkin sanoa itsestään,

että – „joka näkee minut, hän näkee Isän“. – Ja mitä tämä nyt sitten merkitsi? Mitä se sisälsi, että Jeesus Kristus otti kosmillisen Kristuksen täydellisesti vastaan? – Se merkitsi sitä, että kosmillinen Kristus, jonka oli aina täytynyt pysyä astraalisessa tajunnassa, – että se kosmillinen Kristus, se tajunta – oli nyt tullut tähän fyysilliseen näkyväiseen, persoonalliseen maailmaan. Jeesus oli hänen täyttämänsä jokapäiväisessä päivätajunnassaan, ja sentähden, että yksi ihminen siihen pääsi, on portti avoinna kenelle tahansa. Nyt voi kuka tahansa päästä kosmillisen Kristuksen yhteyteen päivätajunnassaan. Ei kenenkään pidä ajatella, että hän pääsisi näkymättömässä maailmassa kosmillisen Kristuksen yhteyteen. Ei, meidän täytyy elää sillä tavalla nyt, että pääsemme kosmillisen Kristustajunnan yhteyteen tässä meidän päivätajunnassamme. Se on se suuri ero. Sen uuden periodin ihmiskunnan historiassa – uuden liiton – alkoi Jeesus Kristus. – Ja nyt voimme siirtyä kysymykseen verestä.

Sanotaan, että Jeesuksen Kristuksen veri on kertakaikkiaan lunastanut meidän kaikista synneistä. Hebrealaiskirjeessä sanotaan: „– mitävarten enää tarvittaisiin uhrata mitään verta, kun Kristus on uhrannut itsensä. Nyt on Jumalan Poika itse kuollut ja antanut verensä ihmiskunnan syntien lunastamiseksi; se on tapahtunut kertakaikkiaan.“ Kuinka tämä on nyt ymmärrettävä? – Pitäkäämme kiinni siitä, että tämä asia kuuluu henkisen elämän mysterioihin; että se siis on henkinen asia, ei mikään ulkonainen, jokapäiväinen, melkein turhanpäiväinen ja leikillinen tapahtuma, vaan henkinen asia, suuri totuus. Se on jotain ihmeellistä. Kun nyt luemme tällä tavalla Hebrealaiskirjeestä ja sitten tiedämme historiasta, että ennen maailmassa kaikissa uskonnoissa aina uhrattiin eläimiä, – härkiä, hiehoja, kauriita, . . . , voisi sanoa, kaikkia eläinradassa astronomisesti merkittyjä eläimiä – ja heidän verensä silloin puhdisti kaikesta synnistä, kun luemme tällä tavalla niin tietysti kysymme itseltämme; olivatko ihmiset todellakin niin äärettömän sokeita, lyhytnäköisiä ja

kehittymättömiä, että saattoivat uskoa siihen, että kun tuossa tapetaan tuo kauris, niin hän ottaa minun syntini pois Jumalan edessä? – Roomalaiset panivat toimeen „hetakombeja“, kun he riemuitsivat; uhrasivat suuria määriä härkiä. – Saattoivatko ihmiset olla niin tyhmiä? Sillä minkätakia ei voi uskoa, kun nyt tapettiin yksi ihminen ja kun Jumala on niin verenhimoinen Jumala, niin ei se ole sen järjettömämpää – kun nyt ajattelemme, että ihmiset uskovat vereen. – Mitä me totuudenetsijöinä – ja sanoisimmeko tietäjinä – tähän vastaamme? – Kun näissä sivistryksissä ja kansoissa yleensä nykyaikanakin vielä uhrataan, niin sillä on aina ollut joku maagillinen tarkoitus, että sen kautta on irrotettu jotain voimia luonnossa ja niitä on käytetty. Sentähden meidän täytyy sanoa, että kaikki tämmöiset toimitukset vanhoissa uskonnoissa ja mitä vielä tänäpäivänä toimitetaan maailmassa, ne tangeeraavat – tulevat hyvin lähelle – sitä mitä nimitetään mustaksi magiaksi. Mikäli ne ovat olleet todellista toimitusta, niin papit ovat koettaneet saada jotain aikaan – jotain aivan toista. Mutta samalla kun nämä tämmöiset uhritoimitukset ovat olleet magiaa, maagillisia tekoja, samalla myöskin aina koetettiin opettaa ihmisille, että ne olivat symboleja. Ja oikeastaan jos menemme kauemmaksi taaksepäin ihmiskunnan historiassa, semmoisiin aikoihin, joista meillä ei ole ulkonaisia, historiallisia tietoja, niin silloin meille selviää, että tämä eläinten uhraaminen oli alussa jotain aivan toista, jotain semmoista, jota se todellisuudessa pitää olla vielä tänäpäivänä. Eläimien uhraaminen oli alussa siinä merkityksessä, että nämä eläimet olivat ihmisessä itsessään. Ennen maailmassa, – en osaa sanoa, kuinka pitkiä aikoja . . . , miljoonia vuosia sitten – jolloin ihmiset olivat luonnostaan selvänäköisiä, heidän tajuntansa eli vielä astraalimaailmassa. He näkivät, että heissä, heidän sieluelämässään kehittyi ja kasvoi, ja oli olemassa jonkunlaisia eläimellisiä muotoja. – „Kas, minussa on semmoinen muoto, joka on aivan kuin härkä.“ – Toisessa oli semmoinen muoto kuin tiikerillä, –

käärmeellä . . . Tämä näkyi ihmisen silmälle. Meidän ei tarvitse ajatella nyt, että nämä ensimmäiset muodot olisivat olleet niin todellisen näköisiä kuin fyysilliset eläimet ovat nyt. Mutta kun fyysilliset ihmiset katselivat toisiaan, niin he saivat sen vaikutuksen, että – tuo tuossa, on hänen sikansa, – tiikerinsä, – sutensa Semmoisen varman vaikutuksen ihminen sai toisesta, ja jos hän osasi katsoa omaa auraansa niin hän ehkä näki, että – minussa on tuommoinen riikinkukko. – Silloin alkuperäinen viisauuskonto opetti: „ – eläin on uhrattava; sinun pitää antaa sen veren tippua viimeiseen pisaraan asti. Sinä et pääse ihmiseksi, jollet uhraa tuota eläintä itsessäsi.“ – Tämä oli se alkuperäinen viisus eli oppi. Ja kun ihminen saavutti fyysillisen tietoisuutensa, kun alettiin mustassa magiassa vuodattaa ihmisen ja eläintenkin verta, koetettiin selittää, että tuo on vaan symbolista toimitusta; – symbolista siten, että meidän itsemme piti uhrata oma eläimemme. Ja kun niin paljoa älyämme, silloin meidän ei ole vaikea jatkaa ja tulla Jeesuksen Kristuksen uhuriin. Sillä jos ihminen oli näissä vanhoissa mysteriokouluissa ja siellä saanut uhrata oman eläimensä Jumalan kunniaksi, niin tuli hänen eteensä kysymys: nyt sinun tulee uhrata oma itsesi. Ja jos usein ajateltiin, että ihmisen uhraaminen – ainakin symbolisena toimituksena – oli liian raaka, otettiin joku eläin, lammas esimerkiksi, symboliksi tästä personallisuudesta, ihmisestä, joka oli uhrattava. Lammas on kaunis uhri, sillä se on epäitsekkäs joukkoeläin. Lammas on siis kuva ihmisestä, joka on tottelevainen, nöyrä ja alistuvainen, ja nyt kun ihmisen piti uhrata itsensä, niin kuvaksi tästä sopi hyvin lammas. Sentähden sanoivat kaikki, jotka mysterioissa olivat, että jos käytettiin tällaista nimitystä kuin lammas, tarkoitti se ihmisen omaa personallisuutta. Ihmisen tuli uhrata itsensä Jumalalle. Ja vielä tänäänkin pitää täydellisesti paikkansa, että kun me uhraamme eläimet, niin me tulemme inhimillisiksi. Mutta sitten meidän on uhrattava se inhimillinen ihminen Jumalalle, jotta Jumalan Poika voisi meissä kokonaan elää. Ja

tämä oli totta aina kaikkina aikoina. Mutta Jeesuksen Kristuksen jälkeen tämä on totta nyt sillä tavalla, että voimme heti ymmärtää tämän itsensäuhraamisen. Meidän ei tarvitse kulkea semmoista tietä, että uhraisimme yhden eläimen ja sitten toisen —. Se oli välttämätöntä silloin, kun emme voineet kohota oman inhimillisyytemme yli. Meidän oma persoonallisuutemme, oma itsemme, oma itsekkyytemme on uhrattava. Jos osaamme keskittyä omaan itseemme, niin näemme kaikki eläimet siinä ja voimme uhrata kaikki yht'aikaa; uhraamme oman itsemme Jumalalle. — Ja on tällä tavalla jäljellä tuo, että Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa meidät kaikista synneistä. Meidän on huomattava, että Jeesus Kristus oli uhrannut itsensä jo ennen sillä tavalla. Nyt, kun hän tuli Jeesus Natsarealaisena, oli hän aivan puhdas, viaton olento. Ei hän ollut semmoinen ihminen, että hänessä olisi ollut jokaista inhimillisyyttä, jota meissä on tavallisesti, vaan hän oli aivan puhdas, epäitsekäs ihminen; kasvoi viisaudessa, onnessa, armossa ja autuudessa Jumalan edessä. Sitten kun tuli se hetki, että hän Jordanin kasteessa otti kosmillisen Kristuksen aivan kokonaan itsensä, silloin hän tuli sillä tavalla toiseksi ihmiseksi, ettei hän ollut enää tavallinen ihminen. Nyt hän tuli ylimäiseksi papiksi Melkisedekin rinnalla. Jumala eli hänessä kokonaan, Hän saattoi sanoa: „Kaikki te, jotka seuraatte minua, olette minun oksiani. Minä olen se pyhä viini, joka vuotaa kaikkiin. Sitä on kosmellinen Kristus. Kun me ihmisinä synnymme kosmilliseen Kristukseen, otamme vastaan kosmillisen Kristuksen ja tulemme hänen yhteyteensä, — kun me synnymme uudestaan — silloin Kristus kokonaan puhdistaa meidät, ja koko meidän puhdistuksemme ja ijankaikkinen elämämme on siinä, että tämä kosmellinen Kristus, elävä voima tunkee läpi meihin. Se on elävä elämä, jotakin, jota meidän pitää kokea. Ei se veren uhraaminen ole mikään ulkonainen asia, vaan se on jotain, jonka pitää tapahtua, joka aina on ihmisyyksilön elämässä. Jokaisen ihmisen täytyy lopulta tulla siihen, että hän uhraa oman eläimellisyytensä, ottaa

vastaan Jumalan Pojan veren, voiman, joka puhdistaa hänet aivan kuin uudestaan, että hänestä tulee aivan kuin uusi luontokappale. Ja sentähden nämä sanat Hebrealaiskirjeessä ovat äärettömän tosia, meidän pitää ymmärtää ne. Ne ovat sisällisiä, mystillisiä, henkisiä asioita. Niitä on profanoitu jokapäiväisessä kristinuskossa; niistä on tehty Jumalan pilkkaa. Ei mistään ole tehty niin paljon pilkkaa kuin uskonnollisista asioista; kaikista pyhistä, korkeista asioista. Ei tarvitse mennä kuin omaan kristikuntaamme, missä on lyöty niin paljon rahaa kaikista pyhistä asioista. – Minä kuulin juuri, että Jerusalemin ulkopuolella on semmoinen Golgata – kirkko, ja siellä näytetään maassa niitä lovia, missä ristit ovat seisleet. Kun sekin ystäväni huomasi, että noita lovia ei ollut kuin kaksi ja näiden lovien väliä ei ollut kuin hyvin vähäsen, niin hänen täytyi ajatella, että tämä on paljasta humpuukia. Siellä otettiin paljon rahaa, että pääsi niin pyhään paikkaan. Se oli suoranaista Jumalanpilkkaa. – Ei mistään ole tehty niin paljon pilkkaa kuin korkeista jumalallisista asioista. Sentakia on niin äärettömän tärkeätä, että tulevan uskonpuhdistuksen kautta tulemme me ihmiset ymmärtämään, että jos me emme ymmärrä totuutta itse hengessä, niin meidän ainakin silloin pitää ymmärtää, että se mitä me kuulemme on symbolia.